

Waarom ben ik door?

Ik word gebeld door 'Bep' van het programma. Gefeliciteerd, je bent uitverkoren, geselecteerd, door, hoe je het ook noemen wilt.

Ik mag tv auditie doen.

Er is een informatieavond waar veel mensen aanwezig zijn. We krijgen uitgelegd hoe alles werkt en moeten meteen die avond een getekend contract achterlaten. Ook krijg ik allemaal informatie opgestuurd en moet ik mij door twee lijsten met liedjes heen worstelen (achteraf gezien erg zonde van mijn tijd). Ik krijg een duidelijke deadline voor het aanleveren van de gevraagde verzoeknummers. Of ik ook nog even foto's en filmpjes van mezelf op wil sturen, meer informatie volgt.

Het volgende verzoek is om demo's. Één dansnummer en twee zang nummers.

Ik voel weerstand bij het opnemen hiervan.

Ik moet ervoor buiten mijn comfortzone.

Mezelf filmen terwijl ik aan het dansen of zingen ben is geen punt, dat doe ik regelmatig. Een filmpje maken waar andere mensen naar gaan kijken, dat is een heel ander ding. Ik vind het spannend, maar heb geen keuze. Nou ja, ik geef mezelf geen keuze want stoppen is geen optie.

Dit trekt mij uit mijn comfortzone, het brengt mij op plaatsen waar ik anders nooit kom en hoe dan ook ik leer ervan. Doorgaan dus en opsturen die liedjes.

Natuurlijk krijg ik verzoeken van ze, of het nog een beetje meer zus of zo kan.

Natuurlijk kan dat.

Ik ben flexibel.

Ik zit op mijn 32ste nog fluitend in spagaat ;-)

Op de één of andere manier heb ik constant een gevoel alsof ik er met open ogen intrap. Aan de andere kant heb ik een gevoel van; ik heb jullie wel door. Wat het ook is, het is televisie, alles draait om de kijkcijfers. Ik wist precies hoe ik de redactie van All you need is love in moest pakken om te zorgen dat mijn oma naar haar zus in Australië kon. Vol overtuiging deed ik dat, ik wist het moest die mensen raken, herkenbaar zijn. De kijker wil zich kunnen identificeren met wat ze ziet op televisie. Punt is dat ik mij vanaf het begin bewust ben geweest van het feit dat ik ook een lokkertje ben voor de kijker. Er zijn blijkbaar mensen die zich met mij kunnen identificeren. Mensen die zich geraakt voelen door mijn verhaal. Deze wijsheid is mij ingefluisterd bij mijn deelname aan 'so you think you can dance'. Ik vertelde daar dat ik 'stiekem' meedeed aan het programma, mijn man wist het niet. Dat ging er bij de redactie daar in als zoete koek en ik wist meteen dat dát de reden was dat ik door was naar de volgende ronde. Niet mijn talent of mijn sprankelende persoonlijkheid. Uiteindelijk werd het niet uitgezonden.

Over mijn talent kan ik trouwens ernstig twijfelen, er is altijd wel ergens een betere. Maar er zijn ook heel veel mensen die mijn talenten niet hebben, die hebben weer andere talenten. En een sprankelende persoonlijkheid? Ja, dat ben ik wel, maar ik weet het goed te verbergen. Angst en onzekerheid kunnen heel goed samen muurtjes metselen, als bouwstenen en cement.

Tijdens mijn opleiding kreeg ik alleen maar te horen wat ik niet kon, waar ik niet goed in was en als gevoelig type bouwde ik als een gek muurtjes.

Lekker veilig. Maar er komt weinig zonlicht binnen.

En je kunt wel stralen, maar niemand die het ziet door die muren heen.

Enfin, een goed verhaal dat kijkers aantrekt. Een spannend verhaal waar iedereen wat van kan vinden, want dat is wat we tegenwoordig doen, overal iets van vinden.

Ik zat er opnieuw middenin.

Het was mijn eigen keuze

en vreemd genoeg stond ik er voor 100% achter...